

pomocy rodzinom osób odbywających karę pozbawienia wolności. Wydaje się, że nowe porozumienie powinno rozróżniać ww. dwie kategorie osób opuszczających jednostki penitencjarne, tj. osoby warunkowo zwalniane z odbycia reszty kary pozbawienia wolności – objęte programem wolnościowym, o którym mowa w art. 164 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego, oraz osoby opuszczające zakłady karne i areszty śledcze w związku z końcem kary. Wobec osób przygotowywanych do życia na wolności przed przewidywanym warunkowym zwolnieniem, do współpracy powinien być obligatoryjnie zaproszony zawodowy kurator sądowy lub przedstawiciel stowarzyszenia, fundacji, organizacji oraz instytucji, których celem działania jest realizacja zadań związanych z wykonywaniem orzeczeń i pomocy społecznej readaptacji skazanym czy też realizowanie programów celowych w ramach środków przyznawanych z Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, jak również kościołów i innych związków wyznaniowych oraz osoby godne zaufania (o ile powierzono im prowadzenie przygotowania skazanego do wolności na podstawie art. 164 § 1 k.k.w). Udział zawodowego kuratora sądowego wydaje się szczególnie uzasadniony, gdyż niemal wszyscy warunkowo zwolnieni trafiają pod jego dozór. Doprowadzenie do realnej współpracy z administracją Służby Więziennej, organami pomocy społecznej oraz kuratorską służbą sądową może uczynić readaptację społeczną skazanych bardziej skuteczną. Konieczne wydaje się również wypracowanie procedury wdrożenia porozumienia w taki sposób, by objęła ona swoim zasięgiem wszystkie jednostki penitencjarne oraz jednostki pomocy społecznej na terenie całego kraju. W ramach tej procedury powinny znaleźć się szczegółowe wytyczne co do sposobu postępowania z osobami, co do których stwierdzono, że będą bezdomne po opuszczeniu zakładu karnego lub są zagrożone bezdomnością.

Z powierzeniem

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

Janusz Piechociński
SEKRETARZ STANU